

T R E Ś Ć:

ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

Poz. 282 — Nr 388 z dnia 23.9.1951 r. w sprawie koordynacji kwartalnych planów eksportu z kwartalnymi planami produkcji.

Poz. 283 — Nr 380 z dnia 24.9.1951 r. w sprawie dodatkowego wynagradzania kierowców i ich pomocników obsługujących pojazdy o napędzie gazogeneratorowym.

Poz. 284 — Nr 381 z dnia 26.9.1951 r. w sprawie wypłacenia ekwiwalentu pieniężnego za niepobrany węgiel deputatowy za 1950 rok.

Poz. 285 — Nr 383 z dnia 28.9.1951 r. zmieniające zarządzenie w sprawie ogólnych warunków dostaw.

Poz. 286 — Nr 384 z dnia 28.9.1951 r. w sprawie zasad tworzenia oddziałów zaopatrzenia robotniczego oraz ich organizacji.

Poz. 287 — Nr 386 z dnia 30.9.1951 r. zmieniające zarządzenie w sprawie limitowania mocy elektrycznej.

Poz. 288 — Nr 387 z dnia 1.10.1951 r. w sprawie zmiany zasad odpłatności za usługi i świadczenia Domu Młodego Robotnika na rzecz młodych robotników.

Poz. 289 — Nr 385 z dnia 2.10.1951 r. w sprawie powołania Komisji do Spraw Opracowania Jednolitych Normatywów Kosztorysów.

Poz. 290 — Nr 392 z dnia 2.10.1951 r. w sprawie powołania tymczasowych zakładowych komisji rozjemczych w przemysłowych zakładach pracy.

Poz. 291 — Nr 393 z dnia 2.10.1951 r. w sprawie organizacji dyspozycji energią elektryczną.

Poz. 292 — Nr 394 z dnia 2.10.1951 r. zmieniające zarządzenie w sprawie zasad i trybu sporządzenia Planu Inwestycyjnego na rok 1952 (Instrukcja Nr 21a) w zakresie urządzeń podstawowych i uzupełniających w budownictwie osiedlowym.

PISMO OKÓLNE:

Poz. 293 — z dnia 24.9.1951 r. wyjaśniające zarządzenie Przewodniczącego PKPG w sprawie ostatecznego odbioru robót budownictwa inwestycyjnego, wykonanych przed rozpoczęciem Planu 6-letniego.

282.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 388 z dnia 23 września 1951 r.

(Znak HA3 A-01-b/71).

w sprawie koordynacji kwartalnych planów eksportu z kwartalnymi planami produkcji.

W celu ujednoczenia zasad współpracy między przedsiębiorstwami handlu zagranicznego a krajowymi dostawcami towarów eksportowych zarządza się w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego, co następuje:

§ 1. 1. Przedsiębiorstwa handlu zagranicznego składają swoje wnioski eksportowe do krajowych dostawców towarów eksportowych z odpisem do nadzorujących ich ministerstw.

2. Wnioski eksportowe powinny mieścić się w ramach zatwierdzonego rocznego planu eksportowego i obejmować okres kwartalny oraz określać ilość, asortyment i terminy dostaw towarów eksportowych. Wnioski te należy składać na 8 tygodni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego.

§ 2. Najpóźniej na 6 tygodni przed początkiem kwartału przedsiębiorstwa handlu zagranicznego powinny uzgodnić z krajowymi dostawcami towarów eksportowych plan produkcji eksportowej towarów na najbliższy kwartał oparty na rocznym planie tej produkcji oraz ustalić „ścisty asortyment planowy“ i „rezerwę planową“.

§ 3. 1. Przez „ścisty asortyment planowy“ rozumie się tę ilość towaru, którą dostawca krajowy obowiązany jest dostarczyć, a przedsiębiorstwo handlu zagranicznego -- przyjąć.

2. Przez „rezerwę planową“ rozumie się tę część masy towarowej w ramach uzgodnionego planu kwartalnego, którą przedsiębiorstwo handlu zagranicznego uprawnione jest zamawiać u dostawcy krajowego w miarę wpływu zamówień zagranicznych.

3. Uznanie części masy towarowej za „rezerwę planową“ następuje, o ile pozwala na to charakter produkcji.

§ 4. W przypadku niezgodnienia planu produkcji eksportowej, w trybie przewidzianym w § 2, bądź całkowicie, bądź w pewnych szczegółach, przedsiębiorstwo handlu zagranicznego i krajowy dostawca obowiązani są sporządzić w 2 egz. protokół rozbieżności i przesłać go w ciągu 3 dni do ministerstw nadzorujących.

§ 5. Ministerstwa nadzorujące, o których mowa w § 4, w ciągu 3 dni od daty otrzymania protokołu rozbieżności usuną przy udziale stron rozbieżności powstałe między przedsiębiorstwem handlu zagranicznego a krajowym dostawcą lub w przypadku niedojścia do porozumienia przedstawią niezwłocznie sprawę do rozstrzygnięcia Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 6. Zarządzenie niniejsze dotyczy zarówno planów produkcyjnych jak i planów skupu, z wyjątkiem tych towarów eksportowych, których kwartalne plany eksportu opracowywane są w trybie odrębnych zarządzeń.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

283.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

Nr 380 z dnia 24 września 1951 r.

(znak PN5A-12-48)

w sprawie dodatkowego wynagradzania kierowców i ich pomocników obsługujących pojazdy o napędzie gazogeneratorem.

W związku z uchwałą Prezydium Rządu z dnia 6 września 1950 r. w sprawie oszczędności paliw i smarów w gospodarce samochodowej i rolnej (Monitor Polski nr A — 98, poz. 1235) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 286 z dnia 30 października 1950 roku w sprawie dodatkowego wynagradzania kierowców i ich pomocników, obsługujących samochody, przerobione na napęd gazem wysoko sprężonym (Biuletyn PKPG Nr 22, poz. 251), rozciąga się na kierowców i ich pomocników, obsługujących pojazdy o napędzie gazogeneratorem.

§ 2. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1951 roku.

2. Właściwi ministrowie wydadzą niezwłocznie odpowiednie zarządzenia dla wprowadzenia w życie powyższych postanowień.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

284.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

Nr 381 z dnia 26 września 1951 r.

(znak PN7D-04-47)

w sprawie wypłacenia ekwiwalentu pieniężnego za niepobrany węgiel deputatowy za 1950 rok.

W celu ostatecznego zlikwidowania zobowiązań za 1950 r. w zakresie niezrealizowanych deputatów węglowych zarządza się po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, co następuje:

§ 1. 1. Pracownikom przedsiębiorstw lub innym osobom, uprawnionym do otrzymywania węgla deputatowego na podstawie obowiązujących przepisów, którzy nie otrzymali węgla deputatowego w naturze za 1950 rok, należy w terminie do dnia 31 października 1951 roku wypłacić ekwiwalent pieniężny, obliczony według ilości należnego węgla deputatowego, niewydanego pracownikowi za 1950 rok.

2. Ekwiwalent pieniężny (ust. 1) należy obliczyć po cenach obowiązujących przy sprzedaży przynajmniej jednej tony węgla w składzie państwowym, znajdującym się najbliższej zakładu pracy, w którym pracownik jest zatrudniony, bez kosztów manipulacyjnych i kosztów dostawy do domu.

§ 2. Kwoty wypłacone z tytułu ekwiwalentu pieniężnego za niepobrany węgiel deputatowy, powinny być zaliczone w ciężar świadczeń socjalnych za 1950 rok.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

285.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

Nr 383 z dnia 28 września 1951 r.

(znak OP12-9-13)

zmieniające zarządzenie w sprawie ogólnych warunków dostaw.

Na podstawie art. 36 pkt. 1) ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o umowach planowych w gospodarce socjalistycznej (Dz. U. R. P. nr 21, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 26 sierpnia 1950 r. w sprawie ogólnych warunków dostaw (Biuletyn PKPG nr 20, poz. 226) wprowadza się następującą zmianę:

Po § 2 dodaje się § 2a o brzmieniu:

„§ 2a. Postanowienia ogólnych warunków dostaw dotyczące opakowań mają zastosowanie w przypadku, gdy przepisy wydane na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zwrotu opakowań (Biuletyn PKPG nr 10, poz. 128) nie stanowią inaczej“.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

286.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

Nr 384 z dnia 28 września 1951 r.

(znak HA5E-10-445)

w sprawie zasad tworzenia oddziałów zaopatrzenia robotniczego oraz ich organizacji.

Na podstawie § 1 ust. 2 i § 3 uchwały Nr 118 Prezydium Rządu z dnia 21 lutego 1951 r. w sprawie zasad prowadzenia stołówek pracowniczych i tworzenia oddziałów zaopatrzenia robotniczego (Monitor Polski Nr A — 19, poz. 246) zarządza się w porozumieniu z Ministrami Finansów i Handlu Wewnętrznego, co następuje:

§ 1. 1. W zakładach przemysłu kluczowego zatrudniających ponad 1.000 pracowników lub położonych z dala od ośrodków zaopatrzenia mogą być utworzone oddziały zaopatrzenia robotniczego (OZR).

2. Decyzję o utworzeniu OZR wydaje właściwy minister za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG).

§ 2. 1. OZR powinny być utworzone przede wszystkim w zakładach pracy podległych Ministrom:

- 1) Przemysłu Ciężkiego,
- 2) Górnictwa,
- 3) Przemysłu Chemicznego,
- 4) Transportu Drogowego i Lotniczego,
- 5) Budownictwa Przemysłowego.

2. OZR mogą być utworzone w zakładach pracy podległych Ministrom:

- 1) Przemysłu Lekkiego,
- 2) Przemysłu Rolnego i Spożywczego,
- 3) Rolnictwa,
- 4) Handlu Wewnętrznego,
- 5) Kolei,
- 6) Poczty i Telegrafów,
- 7) Żegluga,
- 8) Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 3. 1. OZR obejmuje swoim zasięgiem działania w zasadzie załogę zakładu pracy, w którym zorganizowano oddział.

2. W wyjątkowych przypadkach właściwy minister może udzielić zezwolenia załogom robotniczym kilku podległych zakładów pracy na korzystanie z usług OZR zorganizowanego w innym podległym mu zakładzie pracy.

§ 4. Do zakresu działania OZR należy prowadzenie:

- 1) stołówek pracowniczych i bufetów przyzakładowych;
- 2) pomocniczych gospodarstw jak np. ogrodniczo-warzywniczych, tuczu trzody chlewnej oraz hodowli bydła, drobiu, królików itp.;

3) punktów usługowych, jak np. warsztatów naprawczych obuwiarskich, pralni, pracowni krawieckich itp. organizowanych w zasadzie na terenie zakładów pracy;

- 4) sklepów przyzakładowych z artykułami spożywczymi,
5) sklepów przyzakładowych z artykułami przemysłowymi.

§ 5. 1. Stołówki pracownicze i bufety przyzakładowe powinny być prowadzone przez OZR w przypadkach, gdy ilość reflektantów na korzystanie ze stołówki jest nie mniejsza, niż 80 osób, chyba że układ zbiorowy pracy ustala mniejszą ilość konsumentów.

2. Pomocnicze gospodarstwa powinny być prowadzone w przypadkach istnienia stołówek, dla których są one podstawą zaopatrzenia.

3. Punkty usługowe powinny powstawać w miarę potrzeby.

4. Sklepy przyzakładowe mogą być tworzone w każdym poszczególnym przypadku wyłącznie za zgodą Przewodniczącego PKPG, na wniosek resortowego ministra uzgodniony z Ministrem Handlu Wewnętrznego, gdy zakład pracy znajduje się w znacznej odległości od miasta i punktów zaopatrzenia wsi lub gdy robotnicy danego zakładu pracy stanowią zwartą grupę związaną z zakładem pracy.

§ 6. 1. OZR stanowią odrębne komórki organizacyjne, prowadzone na wewnętrznym pełnym rozrachunku gospodarczym i podlegają bezpośrednio zastępcy dyrektora do spraw administracyjno-handlowych tego zakładu pracy, przy którym zostały utworzone.

2. Organizację wewnętrzną OZR ilustrują schematy, stanowiące załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 7. 1. Wszystkie świadczenia placówek prowadzonych przez OZR są odpłatne wg następujących cen:

1) na cenę obiadu składa się koszt żywności (koszt zakupu surowca łącznie z kosztem transportu) oraz narzut w wysokości zależnej od wielkości stołówki, przeznaczony na pokrycie kosztów przyrządzania posiłków; narzut ten nie może przekraczać poniższych stawek:

stołówka do 100 stołowników	—	narzut do 70%
„ „ 200	„	„ „ 50%
„ „ 300	„	„ „ 37%
„ „ 500	„	„ „ 31%
„ powyżej 500	„	„ „ 30%

2) ceny w bufetach przyzakładowych lub ruchomych określa się według cen ustalonych w zarządzeniach Ministerstwa Handlu Wewnętrznego (Departament Cen).

3) wysokość cen za usługi określa OZR przyjmując za podstawę koszt własny tych usług; ceny te nie mogą być wyższe od ustalonych przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego (Departament Cen);

4) ceny sprzedaży artykułów spożywczych lub przemysłowych powinny być zgodne z cenami obowiązującymi dla handlu detalicznego;

5) surowce żywnościowe wyprodukowane w gospodarstwach pomocniczych są odstępowane własnym stołówkom i bufetom po cenach kosztu własnego nie wyższych jednak od obowiązujących cen rynkowych na dany artykuł. Ewentualne nadwyżki surowców żywnościowych, które zostaną po wypełnieniu świadczeń wynikających z obowiązujących przepisów i po pokryciu własnych potrzeb, mogą być odstępowane innym stołówkom, bufetom albo wspólnie z innymi jednostkami żywienia zbiorowego lub handlu detalicznego po obowiązujących cenach rynkowych.

2. Na zaopatrzenie stołówek składa się wyodrębniona przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego pula w ramach kontyngentu dla żywienia zbiorowego oraz dostawy ze źródeł zdecentralizowanych.

3. Na zaopatrzenie sklepów składa się pula wyodrębniona przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego w ramach funduszu rynkowego oraz dostawy ze źródeł zdecentralizowanych.

§ 8. OZR powinny za pomocą umów długoterminowych zapewnić sobie dostawy odpowiednich artykułów spożywczych i przemysłowych niezbędnych dla ich działalności.

§ 9. Plany gospodarcze OZR powinny być sporządzane zgodnie z instrukcją Nr 83 PKPG w sprawie sporządzenia planu obrotu towarowego na rok 1952 oraz instrukcją Nr 84 w sprawie sporządzania planu gospodarczego na rok 1952 w zakresie żywienia zbiorowego, przy odpowiednim zastosowaniu formularzy tych instrukcji do potrzeb OZR tak, jak na to pozwalają przepisy wymienionych instrukcji.

§ 10. W jednostce nadrzędnej sprawującej bezpośredni nadzór i kontrolę nad podległymi sobie jednostkami organizacyjnymi, w których utworzone zostały OZR w liczbie nie mniejszej niż 5, należy utworzyć w dziale organizacji pracy i plac komórki OZR. Organizację ramową OZR ilustrują załączone schematy.

§ 11. 1. Do zadań komórki na szczeblu centralnego zarządu (ministerstwa) należy:

1) nadzorowanie i koordynowanie działalności OZR oraz ich tworzenie lub likwidacja;

2) opracowanie planów zbiorczych OZR podległych jednostek;

3) korygowanie i analiza projektów planów gospodarczych OZR;

4) prowadzenie sprawozdawczości i kontrola wykonania planu OZR;

5) kontrola gospodarki materiałowej OZR;

6) ustalanie wytycznych organizacyjnych i instruowanie w tym zakresie w porozumieniu z właściwymi komórkami centralnych zarządów (ministerstwa).

2. Sprawy analizy i zatwierdzania planów finansowych, kontroli ich wykonania, kontroli finansowej, sporządzania zbiorczych planów finansowych oraz sprawozdań finansowych i ich analiza jak również zagadnienia związane z finansowaniem OZR należą do właściwych komórek centralnych zarządów (ministerstw).

§ 12. 1. Pracownicy OZR są pracownikami zakładu pracy, lecz objęci są odrębnym planem zatrudnienia. Wynagrodzenie pracowników OZR ustala się według stawek obowiązujących w branży, do której należy komórka OZR zatrudniająca pracownika (np. pracownicy sklepów detalicznych OZR są wynagradzani według stawek obowiązujących w handlu detalicznym, pracownicy stołówek — według stawek obowiązujących w żywnieniu zbiorowym itd.).

2. Koszty prowadzenia OZR pokrywane są z ich wpływów.

3. Koszty jednostek nadzorujących OZR (centralny zarząd, ministerstwo) pokrywane są z budżetów tychże jednostek.

§ 13. 1. Środki finansowe na pokrycie wydatków związanych z adaptacją pomieszczeń stołkowych, zakupem sprzętu i mechanizacją urządzeń powinny być objęte planem inwestycyjnym poszczególnych OZR. Środki powyższe pokrywane będą przez zainteresowane ministerstwa za pośrednictwem OZR z sum przewidzianych na ten cel w budżecie poszczególnych resortów.

2. Wysokość dotacji w poszczególnym przypadku ustalona będzie na podstawie potrzeb stołówki w granicach norm przestrzennych i wyposażenia technicznego stołówek, przewidzianych zarządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 25 lipca 1951 r. w sprawie ustalenia norm orientacyjnych minimum wyposażenia technicznego stołówek pracowniczych prowadzonych przez Spółdzielnie Spożywców i oddziały zaopatrzenia robotniczego (Monitor Polski Nr A-71, poz. 924).

3. Konieczne kredyty początkowe (rozruchowe) na zagospodarowanie gospodarstw pomocniczych, zorganizowanie punktów usługowych i sklepów przydzielone będą przez Narodowy Bank Polski w granicach sum określonych przez Ministra Finansów na wniosek zainteresowanego ministra.

§ 14. OZR obowiązane są przestrzegać przepisów wydanych przez Ministra Handlu Wewnętrznego dotyczących zasad

prowadzenia stołówek pracowniczych, bufetów przyzakładowych, gospodarstw pomocniczych i sklepów.

§ 15. Działalność placówek zaopatrzenia robotniczego podlega kontroli wewnętrznej oraz kontroli Państwowej Inspekcji Handlowej, władz handlu i inspekcji pracy, inspekcji sanitarnej organów sanitarnych, a przede wszystkim kontroli społecznej.

§ 16. 1. Do zadań kontroli społecznej należy:

- 1) opiniowanie potrzeb inwestycyjnych i remontowych;
- 2) opiniowanie okresowej sprawozdawczości;
- 3) opiniowanie wydatków osobowych i administracyjno-rzeczowych;
- 4) kontrola jakości posiłków i higieny ich przyrządzenia;
- 5) kontrola książki zażaleń i sposobu usunięcia braków;
- 6) kontrola wykorzystywania odpadków pokonsumpcyjnych;
- 7) kontrola kosztów kalkulacji cen i zużycia surowców;
- 8) stawianie wniosków w sprawie premiowania personelu;
- 9) wydawanie zarządzeń w ramach regulaminu sanitarnego ustalonego przez Ministra Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Handlu Wewnętrznego.

2. Regulamin dla komisji kontrolującej ustali Centralna Rada Związków Zawodowych.

§ 17. Tryb uzyskiwania kredytów wskazanych w § 13 zostanie ustalony przez Ministra Finansów odrębnym zarządzeniem, w terminie dwutygodniowym od daty wejścia w życie niniejszego zarządzenia.

§ 18. Właściwi ministrowie mogą, uwzględniając właściwości swego resortu, uregulować w sposób odmienny sprawy określone w § 10 i 11.

§ 19. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia traci moc:

1) zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 22 stycznia 1949 r. w sprawie reorganizacji stołówek pracowniczych (Dz. Urz. Min. Przem. i Handlu Nr 3 poz. 13);

2) zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 18 grudnia 1950 r. zmieniające zarządzenie w sprawie wysokości oraz sposobu przekazywania dotacji na koszty administracyjno-rzeczowe stołówek pracowniczych;

3) instrukcja tymczasowa Ministerstwa Handlu Wewnętrznego z dnia 22 grudnia 1950 r. w sprawie trybu składania zapotrzebowań na dotacje na prowadzenie stołówek oraz warunków ich uzyskania i sposobu wypłat.

§ 20. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

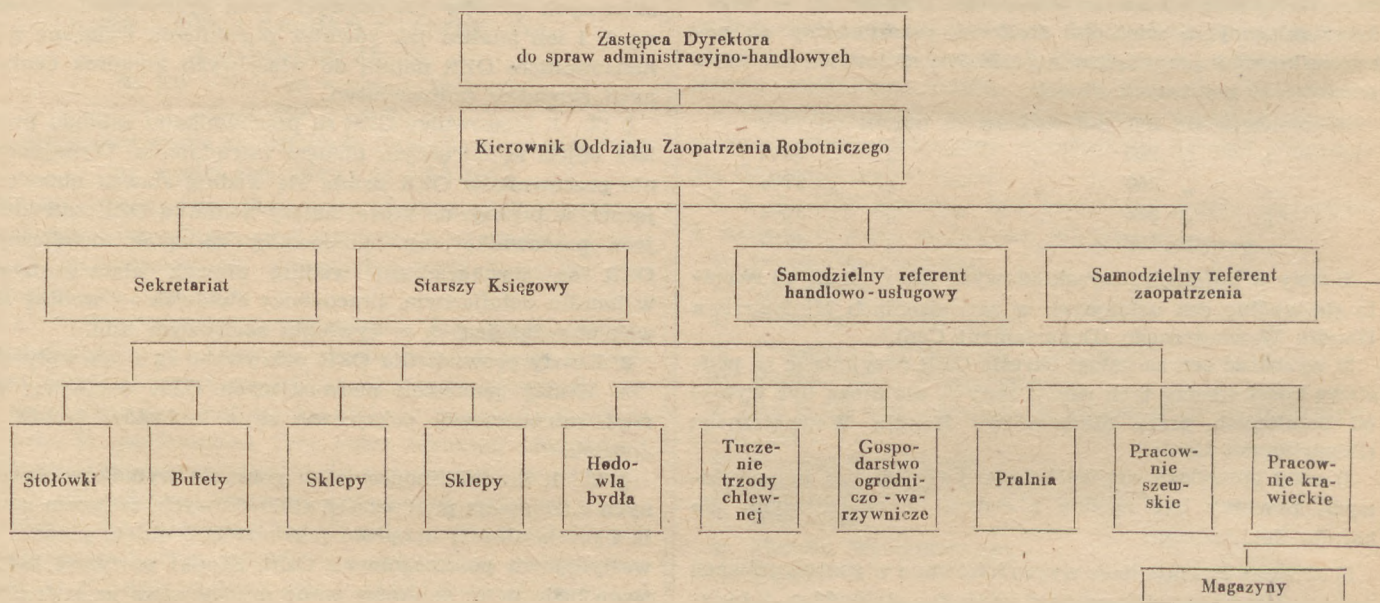
PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI

PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

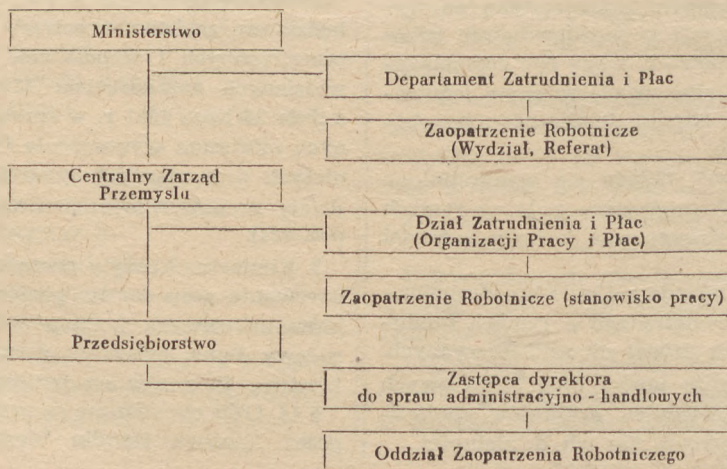
w z. E. Szyr

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 384 z dnia 28.9.1951 r.

Schemat organizacji wewnętrznej Oddziału Zaopatrzenia Robotniczego w przedsiębiorstwie (przykład).

Struktura organizacyjna Oddziału Zaopatrzenia Robotniczego

287.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

Nr 386 z dnia 30 września 1951 r.

(znak PR6-1-13)

**zmieniające zarządzenie w sprawie limitowania mocy
elektrycznej.**

§ 1. W zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 310 z dnia 30 lipca 1951 roku (Biuletyn PKPG nr 22 poz. 226) — wprowadza się następujące zmiany:

1) Po § 19 dodaje się nowy § 20 o brzmieniu:

„§ 20. Postanowienia niniejszego zarządzenia nie dotyczą zakładów przemysłowych i instytucji podległych Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego“.

2) dotychczasowy § 20 otrzymuje oznaczenie § 21.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 30 września 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

288.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

Nr 387 z dnia 1 października 1951 r.

(znak ZA3A-02-15)

**w sprawie zmiany zasad odpłatności za usługi i świadczenia
Domu Młodego Robotnika na rzecz młodych robotników.**

W związku z § 4 uchwały Prezydium Rządu z dnia 15 września 1951 r. Nr 652 w sprawie nadania Statutu Domu Młodego Robotnika oraz § 8 ust. 1 Statutu Domu Młodego Robotnika stanowiącego załącznik do tej uchwały, zarządza się, co następuje:

§ 1. Poczynając od dnia 1 października 1951 r. robotnicy zamieszkali w Domu Młodego Robotnika opłacają każdorazowo usługi i świadczenia dokonywane na ich rzecz.

§ 2. Zakłady pracy dokonają potrąceń za usługi świadczone przez Domy Młodego Robotnika na rzecz młodych robotników zasadniczo w trybie dotychczasowym, z tym że na prośbę młodego robotnika zapłata należności za wrzesień 1951 r. może być rozłożona na cztery miesięczne raty, płatne kolejno przy otrzymaniu wynagrodzenia za pracę.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. Fr. Blinowski

289.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

Nr 385 z dnia 2 października 1951 r.

(znak BU2-01-804)

**w sprawie powołania Komisji do Spraw Opracowania Jedno-
litych Normatywów Kosztorysów.**

W wykonaniu uchwały nr 110 Prezydium Rządu z dnia 21 lutego 1951 r. w sprawie opracowania jednolitych normatywów kosztorysów (Monitor Polski Nr A-16, poz. 221), w celu zorganizowania, koordynacji i kontroli prac przy opracowaniu norm kosztorysowych, obejmujących wszystkie rodzaje robót wchodzących w zakres budownictwa i montażu, a występujących w budownictwie inwestycyjnym, zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołuje się przy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) Komisję do Spraw Opracowania Jednolitych Normatywów Kosztorysów, zwaną w dalszym ciągu w skróceniu Komisją.

§ 2. Zadaniem Komisji jest zorganizowanie, koordynacja i kontrola prac związanych z opracowaniem katalogu jednolitych normatywów kosztorysów.

§ 3. 1. W skład Komisji wchodzi:

- 1) jako Przewodniczący — Minister dr St. Jędrzychowski,
- 2) jako Zastępca Przewodniczącego — inż. Z. Bęczkowski,
- 3) jako członkowie — przedstawiciele Ministrów:
 - Budownictwa Przemysłowego,
 - Budownictwa Miast i Osiedli,
 - Przemysłu Ciężkiego,
 - Kolei,
 - Transportu Drogowego i Lotniczego,
 - Gospodarki Komunalnej,
 - Żeglugi,
 - Przemysłu Chemicznego,
 - Górnictwa
 - oraz następujących Departamentów PKPG:
 - Budownictwa,
 - Płac i Norm,
 - Kosztów i Polityki Cen,
 - Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych.

2. Czynności sekretariatu Komisji pełnić będzie Wydział Normatywów Projektowania i Kosztorysowania Departamentu Budownictwa PKPG.

§ 4. Posiedzenia Komisji zwołuje jej Przewodniczący w miarę potrzeby, nie rzadziej jednak niż raz na miesiąc.

§ 5. 1. Zainteresowani ministrowie w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji i w ramach planu prac Komisji powołają w ministerstwach zespoły dla koordynacji i nadzorowania prac przekazanych ministerstwu do opracowania.

2. Dla pełnienia czynności biurowych Komisji właściwi ministrowie wyznaczają odpowiednich pracowników ministerstwa.

3. Przewodniczący Komisji lub z jego upoważnienia Przewodniczący zespołu resortowego może powierzyć opracowanie poszczególnych zagadnień związanych z wykonaniem zadań Komisji instytutom naukowo - badawczym oraz rzeczoznawcom zarówno spośród członków Komisji jak i spośród innych osób, na zasadzie umowy zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 6. Za udział w posiedzeniach Komisji i zespołów resortowych Zastępca Przewodniczącego i członkowie Komisji oraz Przewodniczący i członkowie zespołów resortowych pobierać będą wynagrodzenie na zasadach ustalonych uchwałą Nr 36 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie trybu powołania Komisji resortowych i wynagradzania za udział w posiedzeniach (Monitor Polski Nr A—9, poz. 134) i w wysokości ustalonej zgodnie z ust. IV p. 3 i 4 wymienionej uchwały.

§ 7. Wydatki Komisji jak i zespołów resortowych pokrywane będą z budżetu PKPG w ramach zatwierdzonego preliminarza budżetowego.

§ 8. Termin zakończenia prac Komisji i zespołów zostanie określony w harmonogramie opracowanym przez Komisję.

§ 9. Miejscem urzędowania Komisji jest departament Budownictwa PKPG.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 2 października 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

290.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

Nr 392 z dnia 2 października 1951 r.

(znak PN 40-21-28)

**w sprawie powołania tymczasowych zakładowych komisji
rozjemczych w przemysłowych zakładach pracy.**

W wykonaniu postanowień pkt. 1 Uchwały Nr 636 Prezydium Rządu z dnia 5 września 1951 roku w sprawie tymczasowego powołania w niektórych państwowych zakładach przemysłowych zakładowych komisji rozjemczych, na wniosek Centralnej Rady Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołuje się zakładowe komisje rozjemcze w następujących 33 przemysłowych zakładach pracy:

a) podległych Ministrowi Przemysłu Ciężkiego:

1. Chorzowska Wytwórnia Konstrukcji Stalowych w Chorzowie II,
2. Fabryka Urządzeń Mechanicznych „Poręba“ w Porębie,
3. Rybnicka Fabryka Wyrobów Metalowych Huta „Silesia“ w Rybniku,
4. Stocznia Gdańska w Gdańsku,
5. Zakłady Starachowickie w Starachowicach,
6. Bielska Fabryka Maszyn Włókienniczych w Bielsku,
7. Zakłady Wytwórcze Urządzeń Telefonicznych w Warszawie,
8. Fabryka Narzędzi Rolniczych „Unia“ w Grudziądzu,
9. Zakłady Mechaniczne „Ursus“ w Ursusie,
10. Odlewnia Żeliwa Ciągłego i Wytwórnia Łączników w Zawierciu,
11. Pomorskie Zakłady Budowy Maszyn w Bydgoszczy,
12. Huta „Szczecin“ w Szczecinie,
13. Huta „Sosnowiec“ w Sosnowcu,
14. Huta „Batory“ w Chorzowie - Batorym,
15. Huta „Pokój“ w Nowym Bytomiu,
16. Zakłady „Szopienice“ w Szopienicach,
17. Huta „Mała Panew“ w Ozimku.

b) podległych Ministrowi Przemysłu Chemicznego:

18. Zakłady Azotowe im. Feliksa Dzierżyńskiego w Tarnowie,
19. Kaletniańskie Zakłady Celulozowo - Papiernicze w Kaletach,
20. Zakłady Przemysłu Gumowego „Stomil“ w Poznaniu,
21. Zakłady Elektrod Węglowych 1 Maja w Raciborzu.

c) podległych Ministrowi Przemysłu Lekkiego:

22. Warszawskie Zakłady Przem. Odzieżowego im. Obrońców Warszawy w Warszawie,
23. Łódzkie Zakłady Przem. Odzieżowego w Łodzi,
24. Bytomskie Zakłady Przemysłu Odzieżowego im. Gen. Karola Świerczewskiego w Bytomiu,
25. Śląskie Zakłady Obuwia w Otmęcie,
26. Radomskie Zakłady Obuwia w Radomiu,
27. Zakłady Przemysłu Bawełnianego im. Feliksa Dzierżyńskiego w Łodzi,
28. Andrychowskie Zakłady Przemysłu Bawełnianego w Andrychowie,
29. Bielawskie Zakłady Przemysłu Bawełnianego im. II Armii WP w Bielawie,
30. Zakłady Przemysłu Dziewiarskiego im. Emilii Plater w Łodzi,

31. Częstochowskie Zakłady Przemysłu Bawełnianego w Częstochowie,
32. Zakłady Przemysłu Włókienniczego im. H. Sawickiej w Bielsku-Białej,
33. Żyrardowskie Zakłady Przemysłu Lniarskiego i Bawełnianego w Żyrardowie,
34. Nadodrzańskie Zakłady Przemysłu Lniarskiego w Nowej Soli,
35. Kaliskie Zakłady Przemysłu Jedwabniczego w Kaliszu.

§ 2. Zakładowe komisje rozjemcze, o których mowa w § 1, mają charakter tymczasowy i działają w oparciu o zasady, ustalone w instrukcji stanowiącej załącznik do powołanej we wstępie uchwały Nr 636 Prezydium Rządu.

§ 3. Stosownie do postanowienia § 1 ust. 2 lit. c), powołanej w § 2 instrukcji, wyłącza się z zakresu działania zakładowych komisji rozjemczych rozstrzygnięcie sporów, wynikających ze stosunku pracy pracowników, zatrudnionych w wymienionych w § 1 zakładach pracy na następujących stanowiskach:

- 1) dyrektorów (kierowników zakładów) oraz ich zastępców,
- 2) kierowników działów i ich etatowych zastępców,
- 3) kierowników wydziałów (oddziałów) i ich etatowych zastępców,
- 4) kierowników samodzielnych komórek organizacyjnych, będących na prawach działów, wydziałów i oddziałów,
- 5) głównych księgowych (starszych księgowych) oraz p. o. głównych i starszych księgowych,
- 6) komendantów straży przeciwpożarowej i przemysłowej,
- 7) kierowników kancelarii tajnej.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

291.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

Nr 393 z dnia 2 października 1951 r.

(Znak PR6-94-12)

w sprawie organizacji dyspozycji energią elektryczną.

W celu zabezpieczenia pewności, ciągłości i sprawności dostawy energii elektrycznej, osiągnięcia największej racjonalności jej wytwarzania i rozdziału, na podstawie § 3 pkt. 1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22.IV.1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 26 poz. 190 z 1950 r. i Nr 22, poz. 188) — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Operatywne dysponowanie pracą elektrowni zawodowych i niezawodowych współpracujących z zawodowymi oraz kierowanie rozplywem mocy i energii elektrycznej w sieciach należy do służby dyspozycji mocy Centralnego Zarządu Energetyki (CZE).

2. Operatywne dysponowanie pracą elektrowni w rozumieniu niniejszego zarządzenia obejmuje ustalenie dobowych programów pracy elektrowni jako całości (przebiegu obciążenia mocą czynną i bierną); bieżącą zmianę i korektę tych programów w zależności od sytuacji energetycznej w systemie; udzielanie zezwoleń na odstąpienie do remontu i rezerwy poszczególnych podstawowych urządzeń elektrowni; zarządzanie wykonaniem niezbędnych przełączeń w układzie pracy podstawowych urządzeń elektrowni i zmian w zasilaeniu odbiorców podłączonych do szyn elektrowni; likwidacja

cję awarii elektrownianych wpływających na pracę systemu energetycznego; uzgadnianie planów produkcji oraz terminów i okresów remontów oraz inne czynności wymienione w załączonej do niniejszego zarządzenia instrukcji.

3. Elektrowniami zawodowymi w rozumieniu niniejszego zarządzenia są przedsiębiorstwa zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej podległe CZE.

4. Przez elektrownie niezawodowe rozumie się zakłady wytwarzające energię elektryczną, wchodzące w skład przedsiębiorstw podległych innym centralnym zarządom (jednostkom równorzędnym).

5. Elektrownie niezawodowe, przyłączone do sieci energetyki, lecz pracujące na wydzielone odbiory (nie pracujące równoległe z elektrowniami zawodowymi) podlegają operatywnemu kierownictwu dyspozycji mocy co do wielkości dostarczonej mocy i terminu odstawienia do remontu podstawowych urządzeń.

§ 2. 1. Elektrownie niezawodowe nie przyłączone do sieci energetyki, których przyłączenie do sieci jest technicznie możliwe, powinny być na wniosek zjednoczeń energetycznych okręgu przyłączone do sieci dla pracy równoległej.

2. Przedsiębiorstwa, w których skład wchodzi elektrownie określone w ust. 1, powinny w takim przypadku umieścić w swoim planie inwestycyjnym kwoty na wykonanie na terenie danego przedsiębiorstwa urządzeń koniecznych do przyłączenia elektrowni do sieci.

§ 3. Zakres działania służby dyspozycji mocy i jej uprawnień w stosunku do elektrowni zawodowych i niezawodowych ustala instrukcja, stanowiąca załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 4. 1. Przedsiębiorstwa, prowadzące elektrownie niezawodowe, podporządkowane w zakresie zarządu mocy służbie dyspozycji mocy CZE utworzą i obsadzą stanowiska dyżurnych ruchu w elektrowniach o mocy zainstalowanej ponad 10 MW w terminie do dnia 1 stycznia 1952 r., a w pozostałych elektrowniach do dnia 1 lipca 1952 r.

2. Przedłużenie tych terminów jest możliwe za zgodą Ministra Przemysłu Ciężkiego.

§ 5. Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego zleci kontrolę wykonania postanowień niniejszego zarządzenia Centralnemu Zarządowi Energetyki.

§ 6. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 2 października 1951 r.

Załącznik: instrukcja

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w porozumieniu:

MINISTER PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

w z. E. Szyr

J. Tokarski

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG nr 393 z dnia 2 października 1951 r.

INSTRUKCJA

w sprawie zakresu działania służby dyspozycji mocy i jej uprawnień.

R o z d z i a ł I.

Zadania i organizacja dyspozycji mocy.

§ 1. Do organów dyspozycji mocy należy operatywne kierownictwo pracą elektrowni i rozplywem mocy i energii elektrycznej.

§ 2. Organizacja służby dyspozycji mocy (DM) jest trójstopniowa:

1) W Centr. Zarządzie Energetyki (CZE) działa Główny Dyspozytor Mocy (GDM), podlegający Naczelnemu Inżynierowi CZE;

2) w zjednoczeniach energetycznych okręgów (ZEO) działają okręgowi dyspozytorzy mocy (ODM), podlegli głównym inżynierom ZEO;

3) w elektrowniach, zakładach sieciowych i stacjach transformatorowych działają zakładowi dyspozytorzy mocy w osobach dyżurnych ruchu.

§ 3. Do zakresu działania GDM należą: sieci 220 kV i te spośród linii 110 kV, na których odbywa się wymiana energii między państwowa lub międzyokręgowa oraz niektóre elektrownie zawodowe mające znaczenie międzyokręgowe, wyznaczone przez CZE.

§ 4. Do zakresu ODM należą sieci 110 kV i 60 kV oraz inne linie i elektrownie wymienione w spisie, sporządzonym przez zakłady energetyczne okręgu i zatwierdzonym przez CZE.

§ 5. Do zakresu działania dyżurnych ruchu zakładu sieciowego należą powierzone im przez zjednoczenia energetyczne okręgu urządzenia sieciowe bądź elektrownie.

§ 6. 1. Zakres działania DM rozciąga się na:

1) podstawowe urządzenia elektrowni, decydujące o wielkości mocy dyspozycyjnej, jak: kotły, turbozespoły, transformatory blokowe i sprężelowe, kompensatory synchroniczne i kondensatory statyczne oraz aparaturę rozdzielczą, łączącą elektrownie z siecią — mające wpływ na pracę i układ połączeń zakładów energetycznych;

2) linie oraz transformatory i aparaturę rozdzielczą w stacjach transformatorowych i rozdzielczych sieci zjednoczeń energetycznych okręgu.

2. Wykaz urządzeń, o których mowa w ust. 1, sporządzają ZEO lub CZE.

R o z d z i a ł II.

Zakres czynności i uprawnienia DM.

§ 7. Działalność DM obejmuje:

1) zadawanie dobowych programów obciążeń elektrowni mocą czynną i bierną,

2) operatywne zmiany zadanych programów (pkt 1), jeśli tego wymagają warunki pracy okręgu energetycznego;

3) zezwalanie na odstawienie podstawowych urządzeń energetycznych (§ 6) do remontu lub rezerwy oraz uzgadnianie terminu remontów,

4) zarządzanie przełączeń w podstawowych urządzeniach energetycznych elektrowni i sieci.

§ 8. DM obowiązana jest:

1) dysponować operatywnie pracą elektrowni wchodzących w ich zakres działania;

2) współdziałać w układaniu planów produkcji tych elektrowni;

3) współdziałać w układaniu planów remontów urządzeń, stanowiących o mocy dyspozycyjnej elektrowni i jej zdolności do współpracy z siecią;

4) układać plany wyłączeń odbiorców na wypadek awarii, uzgadniać je z zakładami zbytu energii i przedstawiać do zatwierdzenia przez władze nadrzędne;

5) współdziałać z zakładami zbytu energii w układaniu programów ograniczeń odbiorców na przypadek niedoboru mocy;

6) prowadzić wykres dyspozycji mocy (§ 16);

7) utrzymywać łączność z dyspozytorami i dyżurnymi ruchu podporządkowanych lub współpracujących elektrowni, zakładów sieciowych i stacji transformatorowych;

8) zarządzać konieczne przełączenia w podporządkowanych elektrowniach, zakładach sieciowych i stacjach transformatorowych;

9) likwidować awarie układów energetycznych (jak również nieprzewidziane zmiany obciążeń elektrowni, niernormalne napięcia, częstotliwości itp.).

§ 9. ODM ustala każdorazowo taki rozdział mocy czynnej i biernej oraz pracy elektrycznej pomiędzy elektrownie, który zabezpiecza pewność i ciągłość ruchu oraz najlepsze wyniki eksploatacyjne systemowi energetycznemu jako całości, dążąc jednocześnie do zmniejszenia spadków napięcia i strat mocy w sieciach.

§ 10. Plany mocy dyspozycyjnej i produkcji elektrowni oraz harmonogramy remontów podstawowych urządzeń elektrowni i sieci podlegają uzgodnieniu z ODM (lub GDM w odniesieniu do elektrowni, o których mowa w § 3).

§ 11. 1. Każde — nawet objęte planem remontów — unieruchomienie urządzenia, wpływające na moc dyspozycyjną elektrowni lub przelotności sieci, wymaga zgody właściwej DM. Nie dotyczy to przypadków, kiedy natychmiastowe unieruchomienie urządzenia jest absolutnie konieczne ze względu na bezpieczeństwo ludzi lub całość maszyn.

2. Zgłoszenie służbie DM zamierzonego unieruchomienia (ze wskazaniem powodu), sposób załatwienia zgłoszenia przez DM oraz przebieg wykonania zarządzeń, dotyczących unieruchomienia zapisuje się w specjalnej książce, prowadzonej wg wzoru ustalonego przez CZE.

§ 12. 1. Zarządzenia dyżurnego dyspozytora mocy powinny być bezzwłocznie i bezwarunkowo wykonane. Jeżeli dyżurny ruchu elektrowni, stacji transformatorowej lub zakładu sieciowego uważa zarządzenie za wadliwe, powinien zakomunikować to dyżurnemu dyspozytorowi mocy. Powtórne zarządzenie dyspozytora należy bezzwłocznie wykonać.

2. Jeżeli dyżurny ruchu uważa, że zarządzenie dyspozytora mocy mogłoby spowodować nieszczęśliwy wypadek wśród ludzi lub zagrażałoby bezpośrednio awarią urządzenia — powinien odmówić wykonania zarządzenia, zawiadamiając o tym dyspozytora mocy oraz swego zwierzchnika.

3. Za nieuzasadnione wstrzymanie lub odmowę wykonania zarządzenia dyspozytora mocy ponoszą odpowiedzialność: dyżurny ruchu i zwierzchnik dyżurnego, który zaaprobował niewykonanie zarządzenia dyspozytora. Za wydanie wadliwego zarządzenia ponosi odpowiedzialność dyspozytor.

§ 13. O wykonaniu zarządzenia dyspozytora mocy dyżurny ruchu powinien zawiadomić dyspozytora niezwłocznie, nie czekając na zapytanie.

§ 14. Zarządzenia zwierzchnika dyżurnego ruchu, w sprawach wchodzących w zakres działania dyspozytora mocy, wykonywane są przez dyżurnego ruchu tylko za zgodą właściwego dyżurnego dyspozytora mocy wyjąwszy przypadki, gdy natychmiastowego wykonania zarządzenia wymaga wzgląd na bezpieczeństwo ludzkie lub na zachowanie w całości urządzenia.

§ 15. Dyżurni ruchu wpisują treść zarządzeń i wiadomości, wymienionych między dyspozytorami mocy a dyżurnymi ruchu, do dziennika ruchu, prowadzonego wg wzoru, ustalonego przez CZE.

§ 16. ODM prowadzą bieżąco dobowy wykres dyspozycji mocy, będący podstawowym dokumentem ODM, orientującym stale o sytuacji energetycznej i jej tendencjach. Wykres ten powinien wykazywać:

1) dobową produkcję energii czynnej i bierniej poszczególnych większych elektrowni, grupy małych elektrowni, jak również całego okręgu energetycznego;

2) obciążenia co godzinę (w razie potrzeby co pół godziny) mocy czynnej i bierniej poszczególnych większych elektrowni, grupy małych elektrowni, jak również całego okręgu, stwierdzonego bieżąco bez opóźnień, na podstawie danych otrzymywanych z terenu co godzinę;

3) napięcia w kontrolowanych punktach sieci okręgu;

4) częstotliwość w sieci okręgu;

5) dobowe zużycie energii na potrzeby własne poszczególnych większych elektrowni i grup małych elektrowni;

6) operatywny układ połączeń sieci okręgu w ustalonych przez GMD godzinach szczytu rannego i wieczornego;

7) rozpiętą moc czynnych i biernych w tychże godzinach;

8) stan podstawowych dla okręgu urządzeń w poszczególnych okresach doby (tzn. które z nich są w ruchu, w rezerwie, remoncie, naprawie itp.);

9) dane meteorologiczne trzy razy na dobę (ciśnienie, temperatura, stan zachmurzenia i ilość opadów);

10) anormalne wypadki i awarie;

11) dla ważniejszych elektrowni wodnych — średni dobowy dopływ i odpływ wody oraz poziomy górnego i dolnego zwierciadła wody.

§ 17. GDM prowadzi bieżąco dyspozytorski wykres zbiorczy dla całego kraju na podstawie meldunków ODM oraz na podstawie danych z elektrowni i sieci, podległych bezpośrednio GDM.

§ 18. DM powinny posiadać własną odrębną sieć łączności. Do czasu uruchomienia takiej sieci DM będą korzystały z ogólnej sieci łączności energetyki. Tam gdzie brak własnego łącza dyspozycji mocy — przewody powinny być przeprowadzone na stacjach końcowych przez stół dyspozytora mocy, mającego w razie potrzeby możliwość wyłączenia innego rozmówcy.

R o z d z i a ł III.

Postępowanie organów dyspozycji mocy w stosunku do zakładów energetyki zawodowej.

§ 19. 1. ZEO dostarczają ODM aktualne harmonogramy uruchomienia nowych mocy i połączeń sieciowych wyższych napięć.

2. Terminy prób i warunki próbnego ruchu nowych urządzeń powinny być uprzednio uzgodnione z właściwą DM.

3. Przed oddaniem do eksploatacji nowego urządzenia należy uzyskać decyzję, któremu organowi DM będzie podporządkowane nowe urządzenie.

§ 20. Elektrownie i zakłady sieciowe obowiązane są za pośrednictwem dyżurnych ruchu podawać bieżąco do DM wszystkie dane potrzebne do sporządzenia dobowego wykresu dyspozycji mocy (§ 16) w zakresie i terminach, które ustala DM.

§ 21. Elektrownie podają do ODM bieżąco ilości zużytego węgla oraz ilości energii zużytej na potrzeby własne, niezwłocznie po ich ustaleniu. Ten sam obowiązek ciąży na zakładach zbytu energii co do ilości energii, straconej w sieciach.

§ 22. W razie zmiany w układzie pracy urządzeń elektroenergetyki, wywołanej unieruchomieniem lub uruchomieniem zespołu wytwórczego lub sieciowego albo też awarią — DM zarządza wykonanie koniecznych przełączeń w elektrowniach i sieciach.

§ 23. DM powinny współdziałać w opracowaniu sposobów zapobiegania i przeciwdziałania awariom, np.: w odpowiednich ćwiczeniach itp.

§ 24. Układany przez zakłady zbytu energii program ograniczeń odbiorców na przypadek niedoboru mocy wymaga uzgodnienia z ODM.

§ 25. Układany przez ODM plan wyłączeń odbiorców na przypadek awarii wymaga uzgodnienia z zakładami zbytu energii.

R o z d z i a ł IV.

Postępowanie DM w stosunku do elektrowni niezawodowych.

§ 26. Elektrownie niezawodowe, pracujące równolegle z siecią energetyczną są objęte zakresem działania ODM zgodnie z § 7 — 18.

§ 27. Dyżurni dyspozytorzy ODM dysponują pracą elektrowni niezawodowych za pośrednictwem dyżurnych ruchu tych elektrowni.

§ 28. Prawa i obowiązki dyżurnego ruchu elektrowni niezawodowych określa instrukcja obowiązująca w jednostkach podległych CZE.

§ 29. W czynnościach operatywnych, dotyczących urządzeń podlegających dyspozycji ODM i dotyczących programów pracy elektrowni, personel dyżurny elektrowni niezawodowej powinien stosować się do ogólnych instrukcji ruchowych, obowiązujących w energetyce zawodowej.

§ 30. Odpowiedzialność za wykonanie przez personel elektrowni niezawodowych przepisów niniejszej instrukcji i za przestrzeganie dyscyplin dyspozycji mocy ponoszą osoby, kierujące ruchem elektrowni oraz główny energetyk lub główny mechanik i kierownik przedsiębiorstwa prowadzącego elektrownię.

§ 31. Dyspozytor ODM ma prawo w stosunku do podporządkowanych ODM elektrowni:

1) ustalać dobowe programy pracy, wymianę mocy czynnej i bierniej z siecią energetyki oraz programy pracy podstawowych (§ 6) urządzeń elektrowni;

2) zmieniać operatywnie zadane programy, jeśli tego wymagają warunki pracy okręgu energetycznego;

3) zezwalać na odstąpienie podstawowych (§ 6) urządzeń elektrowni do remontu lub rezerwy oraz wyznaczać terminy remontów;

4) zarządzać nawiązanie lub zaniechanie pracy równoległej elektrowni z siecią energetyki;

5) zlecić elektrowni regulację częstotliwości w sieciach energetyki;

6) zarządzać ograniczenia lub wyłączenia odbiorców zasilanych z szyn zbiorczych elektrowni;

7) żądać wszelkich niezbędnych informacji o stanie i warunkach pracy podstawowych urządzeń elektrowni, jak również elektrowni jako całości;

8) w razie awarii posługiwać się poza kolejnością, przed rozmowami prywatnymi, środkami łączności przy porozumiewaniu się z operatywnym personelem elektrowni;

9) wydawać inne polecenia, wchodzące w zakres dyspozycji mocy a konieczne do zabezpieczenia pewnej i ekonomicznej pracy systemu energetycznego.

§ 32. 1. ODM wyznacza dobowe wykresy obciążeń elektrowni mocą czynną i bierną, uwzględniając następujące dane:

1) zatwierdzony dla elektrowni miesięczny plan produkcji energii elektrycznej;

2) wykres zapotrzebowania ciepła i energii elektrycznej zakładu przemysłowego, do którego należy elektrownia;

3) uzgodniony z ODM harmonogram kapitałnych i bieżących remontów elektrowni, w oparciu o stan rzeczywisty urządzeń;

4) przebieg wykresu obciążeń dobowych systemu energetycznego.

2. Plany ustala się zasadniczo na tydzień. W przypadkach wywołanych specjalną sytuacją w okręgu, programy pracy elektrowni mogą być ustalane codziennie. Programy podaje się do wiadomości elektrowni najpóźniej na dzień naprzód do godz. 16.

§ 33. Zmiany w programach dobowych obciążenia, dysponowane przez ODM, powinny uwzględniać każdorazowo zapotrzebowanie ciepła na cele grzejne i technologiczne zakładu, do którego należy elektrownia.

§ 34. Elektrownie powinny być stale przygotowane do uzupełnienia swego obciążenia na żądanie dyżurnego dyspozytora do pełnej mocy rozporządzalnej albo do zmniejszenia obciążenia do technicznego minimum z uwzględnieniem produkcji ciepła na potrzeby przedsiębiorstwa.

§ 35. 1. Roczne, kwartalne i miesięczne plany produkcji energii elektrycznej i ciepłej elektrowni opracowywane są przez elektrownie i po uzgodnieniu z ZEO zatwierdzone przez właściwe ministerstwo.

2. Zatwierdzone plany produkcji podaje się do wiadomości ODM.

§ 36. ZEO ponoszą odpowiedzialność materialną, wynikającą z umów o dostawę energii, za niepobranie energii elektrycznej od elektrowni niezawodowych w granicach zatwierdzonego planu.

§ 37. Programy dobowe obciążeń, zadane przez ODM, ściśle obowiązują i mogą być zmienione tylko za zezwoleniem dyżurnego dyspozytora mocy.

§ 38. 1. O niemożności dotrzymania zadanego programu obciążeń elektrowni powinna zawczasu zawiadomić ODM i wystąpić o zmianę programu.

2. Program zmieniony lub zatwierdzony podlega bezwzględnie wykonaniu.

§ 39. W razie nieuzasadnionego niedotrzymania przez elektrownię zadanego dobowego programu obciążeń, dyżurny dyspozytor mocy w razie niedoboru mocy ma prawo po trzykrotnym uprzedzeniu wyłączyć linię, łączącą tę elektrownię z siecią energetyki lub zarządzić odłączenie zakładów przemysłowych tej samej branży jak przedsiębiorstwo prowadzące elektrownię, nie dotrzymującą programów, z uwzględnieniem potrzeb awaryjnych danego przedsiębiorstwa.

§ 40. Układ zabezpieczeń podstawowych urządzeń elektrowni powinien być uzgodniony ze służbą przekąźnikową ZEO. Nastawienia przekąźników urządzeń łączących elektrownię z siecią okręgu ustalają ZEO, a zmiany tych nastawień mogą być dokonywane na żądanie lub za zgodą tych zakładów.

§ 41. Dyżurny ruchu elektrowni powinien posiadać wydaną przez ODM instrukcję, wyszczególniającą przełączenia, jakie może wykonać dyżurny personel elektrowni jedynie na polecenie dyspozytora ODM.

§ 42. Lokalne awarie w elektrowniach likwiduje personel elektrowni we własnym zakresie w myśl obowiązujących instrukcji.

§ 43. Awarie w elektrowniach, mające wpływ na warunki pracy ZEO jako całości, likwiduje personel elektrowni, współpracując z dyspozytorem ODM.

§ 44. W razie niedoboru mocy w sieciach okręgu energetycznego albo w razie awarii dyżurny ruchu elektrowni powinien na żądanie dyspozytora ODM ograniczyć lub odłączyć swych odbiorców, stosownie do planów (§ 24 i 25) zatwierdzonych przez władze nadrzędne.

§ 45. Dyżurny personel elektrowni powinien powiadamiać bieżąco ODM o nagłych zmianach napięcia i obciążenia oraz na żądanie dyspozytora dyżurnego ODM udzielać mu informacji o warunkach pracy elektrowni.

§ 46. W celu umożliwienia ODM prowadzenia dobowych wykresów dyspozycji mocy (§ 16) elektrownie podporządkowane ODM obowiązane są za pośrednictwem dyżurnych ruchu lub osób pełniących ich funkcję, podawać bieżąco do ODM wszystkie dane dotyczące obciążeń i innych parametrów pracy elektrowni w zakresie i terminach, określonych przez ODM. Również należy zawiadamiać dyżurnego dyspozytora ODM o każdym odchyleniu od zadanego programu i o każdym wstrzymaniu ruchu urządzenia, mogącym wpłynąć na moc dyspozycyjną elektrowni.

§ 47. Jeśli w elektrowniach nie są obsadzone stanowiska dyżurnych ruchu, obowiązki ich określone w instrukcji mniejszej pełnią kierownicy elektrowni, ich zastępcy lub osoby przez nich wyznaczone.

§ 48. Przedsiębiorstwa, prowadzące elektrownie podporządkowane ODM, obowiązane są umożliwić bezpośrednie telefoniczne połączenie tych elektrowni z ODM.

292.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 394 z dnia 2 października 1951 r.

(Znak IN4Bm-15a-162)

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad i trybu sporządzenia Planu Inwestycyjnego na rok 1952 (Instrukcja Nr 21a) w zakresie urządzeń podstawowych i uzupełniających w budownictwie osiedlowym.

§ 1. W zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 347 z dnia 18 lipca 1951 r. w sprawie zasad i trybu sporządzenia Planu Inwestycyjnego na rok 1952 (Instrukcja Nr 21a) wprowadza się następujące zmiany w punkcie 36, obejmującym rozdział 14 instrukcji PKPG Nr 21a.

1) po § 67 wprowadza się nowy § 67a o brzmieniu:

„§ 67a. 1. Centralny Zarząd Budowy Miast i Osiedli „ZOR” i jego organa wykonawcze spełniają funkcję inwestora centralnego, naczelnego, głównego i bezpośredniego w stosunku do całości inwestycji planowanych wewnątrz bloków budowlanych położonych na terenie realizacji budownictwa osiedlowego z wyjątkiem urządzeń i budynków uzupełniających o znaczeniu ogólnomiejskim.

2. Przez blok budowlany rozumie się zgodnie z „Tymczasowymi normatywnymi urbanistycznymi dla projektowania miast i osiedli”, wprowadzonymi zarządzeniem Nr 68 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 20 czerwca 1951 r., teren ograniczony liniami regulacyjnymi ulic lub liniami ograniczającymi sąsiednie tereny o innym sposobie użytkowania oraz nie przecięty ulicami dla ruchu mającego w stosunku do danego terenu charakter przelotowy. Bloki budowlane mogą być jednorodny, stanowiąc wówczas bloki mieszkaniowe, przemysłowe lub inne, względnie mogą być mieszane.

3. Uzbrojenie ulic i placów obrzeżających bloki budowlane mieszkaniowe stanowi inwestycje uzupełniające i podlega zaplanowaniu i realizacji właściwych inwestorów realizujących tego typu inwestycje“.

2) w § 68 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Urządzenia podstawowe mają na celu zaspokojenie najniezbędniejszych potrzeb mieszkańców osiedla. Do urządzeń tych zalicza się:

a) w zakresie urządzeń komunalnych:

- chodniki, drogi i dojazdy wewnątrz bloków budowlanych,
- zieleńce i parkingi wewnątrz bloków budowlanych mieszkaniowych,
- oświetlenie wewnątrz bloków budowlanych mieszkaniowych,
- sieć wewnętrzną wodociągowo - kanalizacyjną,
- sieć gazową wewnątrz bloków budowlanych,
- sieć elektroenergetyczną niskiego napięcia wewnątrz bloków budowlanych,
- sieć niskiego napięcia zasilającą te bloki.

Sposób zasilania sieci elektroenergetycznej projektowanej w ramach budownictwa osiedlowego „ZOR“ będzie ustalony z właściwymi terenowo Zakładami Sieci Energetycznej (ZSE). Ustalony z ZSE punkt zasilania sieci projektowanej z ogólnej sieci energetycznej jest granicą inwestycji.

b) w zakresie urządzeń kulturalno - socjalnych:

- szkoły podstawowe,
- świetlice, żłobki, przedszkola, pomieszczenia dla pomocy lekarskiej (ambulatoria),
- place do gier i zabaw;

c) w zakresie urządzeń usługowych:

- kotłownie, pralnie,
- lokale administracji osiedli (pomieszczenia dla administracji domowej, prowadzącej meldunki itp.),
- pomieszczenia na warsztaty rzemieślnicze i remontowe,
- garaże,
- pomieszczenia dla żywienia zbiorowego,
- sieć handlu detalicznego.

Podstawowe urządzenia wewnątrz bloków mieszkaniowych stanowią składniki tytułu osiedlowego i muszą być objęte wspólną dla całości dokumentacją techniczną.

Jeżeli na danym terenie „ZOR“ występuje jako generalny inwestor, który realizuje nową dzielnicę miasta lub zespół mieszkaniowy na terenie dotychczas nie zainwestowanym, wymagającym całkowicie nowego i nie związanego z istniejącymi urządzeniami komunalnymi uzbrojenia, wówczas całość lub część urządzeń uzupełniających może być planowana i realizowana w trybie urządzeń podstawowych.

W celu pełnego zabezpieczenia urządzeń komunalnych dla budowanych osiedli właściwe organa terenowe „ZOR“ (DBOR) oraz wydziały gospodarki komunalnej prezydentów wojewódzkich rad narodowych mają obowiązek uzgodnienia na podstawie założeń osiedlowych zakresu obowiązków inwestora, określając ściśle zakres robót inwestycyjnych podlegających zaplanowaniu przez DBOR oraz właściwe terenowe prezydium rad narodowych.

Wykazy tytułów inwestycyjnych, w których całość lub część urządzeń uzupełniających jest planowana i realizowana w trybie urządzeń podstawowych, sporządza „ZOR“, na podstawie wniosków własnych oraz wniosków zainteresowanych resortów i przedstawia Przewodniczącemu PKPG do zatwierdzenia. Do wykazów powyższych „ZOR“ załącza dowody uzgodnienia z zainteresowanymi resortami, a w przy-

padku nieuzgodnienia stanowisk przedstawia wnioski obydwu stron do rozstrzygnięcia przez Przewodniczącego PKPG.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 2 października 1951 r.

PRZEWODNICZACY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. Dr St. Jędrychowski

293.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT BUDOWNICTWA**

z dnia 24 września 1951 r.

(Znak BU2A-01-827)

wyjaśniające zarządzenie Przewodniczącego PKPG w sprawie ostatecznego odbioru robót budownictwa inwestycyjnego, wykonanych przed rozpoczęciem Planu 6-letniego.

W związku z zapytaniami inwestorów co do formy stwierdzenia ostatecznego odbioru robót przyjętych bez zastrzeżeń przez inwestora, dla których rozrachunek został zakończony, Departament Budownictwa PKPG w porozumieniu z Departamentem Inwestycji PKPG wyjaśnia, co następuje:

1. Roboty określone w § 4 zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 20 października 1950 r., za które rachunki całkowite zostały sporządzone, przyjęte i zapłacone i co do których inwestor nie zgłosił zastrzeżeń, nie podlegają kolaudacji w trybie przewidzianym w § 7 wymienionego zarządzenia.

2. Stwierdzenie ostatecznego odbioru tych robót następuje na podstawie pisma wykonawcy lub jego prawnego następcy, skierowanego do inwestora ustalającego, że:

1) odbiór roboty nastąpił;

2) rozrachunek został zakończony i rachunki opłacone;

3) w ciągu trzech miesięcy od daty rozrachunku inwestor nie zgłosił zastrzeżeń i wobec tego strony uważają, że robota powyższa nie podlega formalnościom kolaudacyjnym w trybie przewidzianym w zarządzeniu Przewodniczącego PKPG nr 287 z dnia 20 października 1950 r.

3. Pismo, o którym mowa w p. 2, powinno być potwierdzone przez inwestora.

4. W razie niemożności odnalezienia wykonawcy lub jego prawnego następcy stwierdzenie pisemne o ostatecznym odbiorze wystawia ministerstwo właściwe dla obecnego użytkownika.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

inż. M. Małachowski

KOMUNIKAT

Zawiadamiamy, że w Nr 28 Biuletynu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego zamieszczone będzie zarządzenie Przewodniczącego PKPG Nr 390 z dnia 1 października 1951 r. w sprawie należytego zagospodarowania zbędnych obrabiarzek do metali i drewna.

W związku z aktualnością tego zarządzenia nakład ww. numeru zostaje podwyższony o 5.000 (pięć tysięcy) egzemplarzy.

Zamówienia na Nr 28 Biuletynu PKPG prosimy kierować do PPK „Ruch“ Warszawa, ul. Srebrna 12, przesyłając jednocześnie kopię zamówienia do Polskich Wydawnictw Gospodarczych, Warszawa, ul. Emilii Plater 20.

Należność prosimy wpłacać z góry na konto PKO I — 15809 PPK „Ruch“.

Cena numeru zł 1 gr 80.

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.

Wydawca: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46 w. 11

PRENUMERATA: kwartalna 16 zł 20 gr, półroczna 32 zł 40 gr, roczna 64 zł 80 gr.

PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch“, Warszawa, ul. Srebrna 12, Konto PKO I-15809.

Zam. 400. Zamówiono dnia 13.X.1951 r., podpisano do druku dn. 23.X.1951 r., druk ukończono 26.X.1951.

Nakład 15.450 egz., papier. druk. sat. kl. VII/A1/60 gr.

Druk „Prasa Demokratyczna“, Warszawa, Śniadeckich 16

Cena numeru 1 zł 80 gr.

2-B-43352